

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 9205/19
LOGOS TREND D.O.O.
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (drugi oddelek) je 16. februarja 2021 kot odbor v sestavi:

Aleš Pejchal, *predsednik*,

Egidijus Kūris,

Carlo Ranzoni, *sodnika*,

in Hasan Bakırcı, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 13. februarja 2019,

ob upoštevanju stališč, ki jih je predložila tožena vlada, in stališč, ki jih je v odgovoru predložil pritožnik,

ob upoštevanju pripomb tretje strani, nemške vlade, ki je uveljavljala pravico do posredovanja (prvi odstavek 36. člena konvencije in 44. člen poslovnika Sodišča),

po razpravi sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnik Logos Trend d.o.o. je družba z omejeno odgovornostjo, ustanovljena po slovenskem pravu, ki ima svoj sedež registriran v Trzinu. Pred Sodiščem ga je zastopala Odvetniška družba Čeferin in Partnerji, odvetniška pisarna s sedežem v Grosupljem.

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala B. Jovin Hrastnik, državna odvetnica.

A. Okoliščine zadeve

3. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi, kot so jih predložile stranke.

4. Družba D. je 20. junija 2017 pri Okrožnem sodišču v Ljubljani vložila predlog za priznanje arbitražne odločbe Stalnega arbitražnega sodišča pri Hrvaški gospodarski zbornici, ki je naložilo pritožniku, da družbi D. plača znesek 601.945,92 hrvaških kun (HRK) (približno 80.000 Evrov (EUR) kot odškodnino (v nadaljnjem besedilu: arbitražna odločba). Arbitražna odločba se je nanašala na poslovno pogodbo, ki je vsebovala arbitražno klavzulo.

5. Pritožnik, ki ga je takrat zastopal odvetnik T., je nasprotoval priznanju tuje arbitražne odločbe. Med drugim je trdil, da je arbitražno sodišče preseglo svoja pooblastila z odločitvijo o odškodninskem zahtevku in da bi morale sodišče od družbe D. zahtevati, naj predloži arbitražni sporazum v skladu s 105. členom Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku (v nadaljevanju: ZMZPP, glej 11 odstavek spodaj).

6. Okrožno sodišče v Ljubljani je 9. junija 2018 podprlo zahtevek družbe D. Pojasnilo je, da je treba o priznanju tuje arbitražne odločbe odločiti po določbah Zakona o arbitraži in konvencije o priznanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb (v nadaljevanju: Newyorška konvencija). Pojasnilo je, da je Zakon o arbitraži nadomestil poglavje Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku o priznavanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb (glej 11 odstavek spodaj). Nadalje je pojasnilo, da od družbe D. ni zahtevalo, naj predloži arbitražni sporazum, ker pritožnik ni prekal obstoja arbitražnega sporazuma. Poleg tega je menilo, da je vsebina arbitražne klavzule, kot jo je razumel tudi pritožnik, zajemala spore v zvezi s plačilom odškodnine v primeru enostranskega odstopa od pogodbe.

7. Pritožnik je 30. januarja 2018 prek svojega odvetnika T. vložil pritožbo. Med drugim je uveljavljal naslednje:

- Sodišče prve stopnje ni upoštevalo ZMZPP. Od družbe D. bi morale zahtevati, da predloži arbitražni sporazum, ker je tako zahteval 105. člen ZMZPP. Ta obveznost ni bila odvisna od tega, ali je prišlo do spora glede obstoja takega sporazuma.

- Arbitražno sodišče je preseglo svoja pooblastila in njegova odločitev je bila napačna.

- Sodišče prve stopnje ni moglo presoditi, ali je arbitražni sporazum veljaven, ker ni poznalo njegove vsebine.

- Arbitražna odločba ni vsebovala razlogov v zvezi z določitvijo odškodnine, ki je kršila pravico do enakega varstva pravic po 22. členu ustave (glej 12 odstavek spodaj).

8. Vrhovno sodišče je 5. junija 2018 pritožbo zavrnilo. Ponovilo je ugotovitev Okrožnega sodišča v Ljubljani, da za sporni postopek velja Zakon o arbitraži in ne ZMZPP. Ugotovilo je tudi, da sodišče prve stopnje ni dvomilo o obstoju arbitražnega sporazuma, saj je pritožnik sodeloval v arbitraži.

9. Pritožnik je nato 4. septembra 2018 po drugem pooblaščenju, tj. po odvetniški družbi Čeferin in partnerji o.p., d.o.o., vložil ustavno pritožbo na Ustavno sodišče, v kateri je zatrjeval kršitev 22. člena Ustave (glej 12

odstavek spodaj). Poudaril je, "da je med postopkom [...] vsebinsko izčrpal zatrjevane kršitve njegovih ustavnih pravic, ki so jih povzročili izpodbijani sklepi." Zatrjeval je, da bi na podlagi 42. člena Zakona o arbitraži (glej 11 odstavek spodaj) in Newyorške konvencije moralo sodišče prve stopnje zahtevati kopijo arbitražnega sporazuma, kadar koli je obstoj tega sporazuma sporen. Sodišče prve stopnje bi moralo obravnavati ugovor pritožnika glede veljavnosti in obsega arbitražnega sporazuma kot da ta vsebinsko predstavlja ugovor zoper obstoj arbitražnega sporazuma. Ker tega ni storilo, je sodišče prve stopnje pritožniku naložilo nesorazmerno breme in s tem preprečilo njegovo aktivno udeležbo.

10. Senat treh sodnikov ustavnega sodišča je 26. oktobra 2018 zavrgel ustavno pritožbo. Sklep se, kolikor je ustrezno, glasi:

"Senat je zavrgel ustavno pritožbo, ker pravna sredstva niso bila izčrpana.

Senat ustavnega sodišča je ta sklep sprejel na podlagi pete točke prvega odstavka 55.b Zakona o ustavnem sodišču (...) in prve točke tretjega odstavka 46. člena poslovnika ustavnega sodišča (...) v [naslednji] sestavi: predsednik senata ... in člani... Sklep je bil sprejet soglasno."

B. Upoštevani domača zakonodaja in praksa

1. Glede priznanja tuje arbitražne odločbe

11. Zakon o arbitraži (Uradni list št. 45/08) velja od 10. avgusta 2008. Določa, da tuja arbitražna odločba začne učinkovati, ko jo prizna sodišče (drugi odstavek 42. člena). Določa tudi, da za priznanje odločbe zadošča, da predlagatelj predloži njen izvornik ali kopijo. Če sodišče to zahteva, mora predlagatelj predložiti še izvornik ali overjeno kopijo arbitražnega sporazuma (drugi odstavek 42. člena). Z uveljavitvijo Zakona o arbitraži so prenehale veljati določbe Zakona o mednarodnem zasebnem pravu in postopku (Uradni list št. 56/99), ki urejajo priznavanje in izvrševanje tujih arbitražnih odločb. Med njimi je bil 105. člen, ki je določa, da je tujo arbitražno odločbo mogoče priznati, če je zahtevo za priznanje med drugim spremljal izvornik ali overjena kopija arbitražnega sporazuma.

2. Glede ustavne pritožbe

12. Ustava Republike Slovenije določa, da je vsakomur zagotovljeno enako varstvo njegovih pravic v kakršnem koli postopku, med drugim, pred sodiščem (22. člen Ustave). V skladu s 160. členom Ustave pa, če zakon ne določa drugače, odloča ustavno sodišče o ustavni pritožbi le, če so bila izčrpana pravna sredstva. O tem, ali ustavno sodišče ustavno pritožbo sprejme v obravnavo, odloči na podlagi meril in postopka, določenih z zakonom.

13. Za to zadevo so upoštevene naslednje določbe Zakona o ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07, s spremembami iz leta 2007):

51. člen

"(1) Ustavna pritožba se lahko vloži šele, ko so izčrpana vsa pravna sredstva."

55.b člen

"(1) Ustavna pritožba se zavrže:

...

– (točka pet) če niso izčrpana vsa pravna sredstva ...;

..."

55.c člen

"(1) O zavrženju oziroma o sprejetju ustavne pritožbe odloči senat soglasno s sklepom.

(2) Če senat ni soglasen o tem, ali so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 55.b člena, se ustavna pritožba zavrže, če se za njeno zavrženje v 15 dneh pisno izreče pet sodnikov ustavnega sodišča.

...

(4) Če senat ne odloči drugače, obrazložitev sklepa o zavrženju ali o nesprejemu ustavne pritožbe vsebuje samo navedbo razloga iz prvega ali drugega odstavka prejšnjega člena tega zakona in sestavo senata ustavnega sodišča."

14. Pravila v zvezi z vrstnim redom obravnavanja zadev določa 46. člen poslovnika Ustavnega sodišča. Med drugim določa:

"(3) Ustavno sodišče lahko sklene, da kot prednostne obravnava naslednje vrste zadev:

– enostavnejše zadeve, ki jih je mogoče obravnavati in o njih odločiti že v fazi postopka preizkusa ali v fazi pripravljalnega postopka;

..."

15. Leta 2007 je bil Zakon o ustavnem sodišču spremenjen s prej omenjenim 55.c členom. Vlada je predložila ustrezen del besedila, ki pojasnjuje osnutek Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o ustavnem sodišču. Glasi se sledeče:

"Posebej velja opozoriti na novost, ki je povzeta po ... nemški in španski ureditvi, po kateri sklepov, s katerimi so ustavne pritožbe zavržene ali niso sprejete v obravnavo, ni treba obrazložiti. ... S to predlagano rešitvijo naj se zlasti omogoči Ustavnemu sodišču učinkovito opravljanje njegove funkcije. ... Takšne rešitve so po izkušnjah v nekaterih drugih državah, članicah Evropske unije, že uspešno prispevale k učinkovitejši razbremenitvi ustavnega sodišča ..."

16. Ustavno sodišče je 14. februarja 2013 s sklepom št. U-I-60/11 in št. Up-349/11 ugotovilo, da pravica do ustavne pritožbe ne obstaja in da sklep senata ustavnega sodišča na podlagi četrtega odstavka 55.c člena ne vključuje vsebinske presoje zadeve. Četrti odstavek 55.c člena odraža precedenčno vlogo ustavnega sodišča in je hkrati predpogoj za njeno učinkovito uresničevanje.

17. Iz sodne prakse ustavnega sodišča, ki jo je predložila vlada, izhaja, da se zahteva po izčrpanju domačih pravnih sredstev iz 51. člena Zakona o ustavnem sodišču nanaša na "formalno izčrpanje" (tj. vložitev pravnega sredstva) kot tudi na "vsebinsko izčrpanje" (tj. vsebinsko uveljavljanje zatrjevane kršitve človekovih pravic). Predložila je kopije sklepov, od katerih so bili nekateri izdani pred spremembo iz leta 2007 (glej 15 odstavek zgoraj). Iz predloženih sklepov izhaja, da je ustavno sodišče od pritožnikov zahtevalo, da se pri nižjih sodiščih ali organih sklicujejo na razloge, na katerih temeljijo njihove ustavne pritožbe (sklep Up-144/00 z dne 26. februarja 2002 in sklep Up-866/17 z dne 26. oktobra 2017). Pritožnik je moral pred nižjimi sodišči uveljavljati natanko tiste kršitve človekovih pravic, ki jih je nameraval kasneje uveljavljati v ustavni pritožbi. To je veljalo za postopkovne in vsebinske zadeve (Up-33/05 z dne 6. marca 2008). Ustavno sodišče naj bi posredovalo le, če domnevnih kršitev ne bi bila odpravila nižja sodišča (Up-139/99 z dne 30. maja 2000 in Up-39/95 z dne 16. januarja 1997).

18. Vlada je poleg tega predložila 15 sklepov ustavnega sodišča, s katerimi so bile zavržene ustavne pritožbe zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev in ki so vsebovali le sklicevanje na ustrezno določbo Zakona o ustavnem sodišču in informacije o sestavi senata ustavnega sodišča brez kakršne koli nadaljnje razlage. Predložila je tudi kopije sedmih sklepov ustavnega sodišča, s katerimi so bile zavržene pritožbe, zaradi določenega pravnega sredstva ("formalno neizčrpanje"), ki je vključeval podrobno obrazložitev v zvezi s tem; štiri od njih je soglasno sprejel senat treh sodnikov.

19. Pritožnik je kot primer predložil sklep št. U-I-86/17, Up-471/17 z dne 30. januarja 2020, v katerem je ustavno sodišče pojasnilo, da pritožnik pred nižjim sodiščem ni vsebinsko uveljavljal zatrjevane kršitve.

PRITOŽBE

20. Pritožnik se je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije pritožil, da mu je ustavno sodišče odvzelo možnost, da bi se o njegovi ustavni pritožbi vsebinsko presojalo. Nadalje se je pritožil, da je bila odločitev ustavnega sodišča v njegovi zadevi očitno napačna, samovoljna in da ni pojasnila, česa pritožnik ni storil, da bi izčrpal domača pravna sredstva.

PRAVO

21. Pritožnik se je skliceval na prvi odstavek 6. člena konvencije, ki se v ustreznem delu glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... pravično ... odloča ... sodišče ..."

A. Navedbe strank

1. Vlada

22. Vlada je poudarila, da je izpodbijani sklep sprejelo najvišje sodišče v državi in da zoper sklep ni pritožbe. Zakon o ustavnem sodišču dovoljuje, da se sklep o zavrženju ustavne pritožbe sklicuje samo na ustrezno določbo in v zvezi s tem ne razlikuje med "vsebinskim" ali "formalnim neizčrpanjem". Sodna praksa ustavnega sodišča je potrdila, da je bila podrobno obrazložitev vključena, kadar je bilo to potrebno glede na "formalno" ali "vsebinsko neizčrpanje". Namen četrtega odstavka 55.c člena Zakona o ustavnem sodišču je bil povečati učinkovitost ustavnega sodišča, ki je leta 2018 prejelo 2.157 in rešilo 1.678 zadev.

23. Vlada je nasprotovala trditvi pritožnika, da so se sklepi brez podrobne obrazložitve, ki jih je predložila (glej 18odstavek zgoraj), nanašali samo na "formalno neizčrpanje". Kar zadeva sodno prakso glede "vsebinskega neizčrpanja" (glej 17 odstavek zgoraj), ta ni kazala, da bi moralo ustavno sodišče v obravnavani zadevi izdati podroben sklep.

24. Vlada je poleg tega poudarila, da je iz sodne prakse ustavnega sodišča razvidno, da ni potrebno le "formalno", temveč tudi "vsebinsko izčrpanje" domačih pravnih sredstev, in da je to potrdilo Sodišče v zadevi *SAZAS proti Sloveniji* (sklep), št. 53257/13, 26. odstavek, 10. oktobra 2017. Pritožnik, ki je bil pravno zastopan v postopku, bi moral biti s tem seznanjen. Vendar pa so bili njegovi argumenti pred ustavnim sodiščem in nižjimi sodišči vsebinsko drugačni.

2. Pritožnik

25. Pritožnik je trdil, da mu izpodbijani sklep ustavnega sodišča ni omogočil, da bi razumel, ali je bila njegova ustavna pritožba zavržena, ker ni vložil določenega pravnega sredstva ali ker določenih argumentov ni uveljavljal pred nižjimi sodišči. Tako je sklepu manjkala predvidljivost.

26. Po mnenju pritožnika je sodna praksa ustavnega sodišča (glej 17 in 26 odstavek zgoraj) kazala, da je v bila v zadevah "vsebinskega" neizčrpanja navedena podrobno obrazložitev. Zato je menil, da je bila njegova ustavna pritožba pomotoma zavržena zaradi "formalnega neizčrpanja" pravnih sredstev. Trdil je, da se zdi, da se sklepi brez kakršne koli podrobne obrazložitve, ki jo je predložila vlada (glej 18odstavek zgoraj), nanašajo samo na "formalno neizčrpanje".

27. Pritožnik je tudi trdil, da so bile njegove vloge pred nižjimi sodišči in Ustavnim sodiščem v bistvu enake; ves čas postopka je trdil, da bi bilo treba arbitražni sporazum predložiti sodiščem, ki odločajo o zadevi.

28. V zvezi s trditvami nemške vlade (glej 29 odstavek spodaj) je pritožnik pojasnil, da ni trdil, da bi morala ustavna sodišča vedno utemeljiti

svoje sklepe o sprejemljivosti, temveč da bi morala to storiti v obravnavani zadevi zaradi posebnih okoliščin.

3. Nemška vlada

29. V svojih pripombah, predloženih na podlagi drugega odstavka 36. člena konvencije in tretjega odstavka 44. člena poslovnika sodišča, je stranski udeleženec, nemška vlada, poudarila, da se je v skladu z Zakonom o Zveznem ustavnem sodišču nemško Zvezno ustavno sodišče lahko odločilo, da ne sprejme v obravnavo pritožbe, ki ni sprožala temeljnega vprašanja, je bila očitno neutemeljena in/ali ni izpolnjevala formalnih zahtev. Za takšen sklep, ki ga soglasno sprejme senat treh sodnikov ali najmanj šest glasov senata, sestavljenega iz osmih sodnikov, ni treba navajati utemeljitev. Po mnenju nemške vlade torej odsotnost utemeljenega sklepa ni pomenila, da pritožba ni bila temeljito ocenjena. Zvezno ustavno sodišče je opravljalo samo nadzorno funkcijo in zoper njegov sklep ni pritožbe. Cilj omejitev v zvezi z obrazložitvijo je bil omogočiti sodišču, da se osredotoči na pomembne zadeve.

B. Presoja Sodišča

30. V obravnavanem primeru ni dvoma, da je bila ustavna pritožba pritožnika zavržena zaradi neizpolnjevanja enega od meril sprejemljivosti, in sicer zahteve po izčrpanju pravnih sredstev, ki je določena v prvem odstavku 55.b člena Zakona o ustavnem sodišču (glej 10 in 13 odstavek zgoraj). Ustavno sodišče je zato navedlo razlog za zavrženje ustavne pritožbe, vendar ni navedlo nobene nadaljnje razlage, ki bi jo podprla. V zvezi s tem je pritožnik sprožil dve medsebojno povezani vprašanji (glej 20 odstavek in 25-28 odstavek zgoraj). Prvič, če bi ustavno sodišče menilo, da pritožnik ni uveljavljal zadevnih vsebinskih pritožb na nižjih sodiščih, bi moralo v ta namen podati pojasnilo. Drugič, ustavno sodišče je domnevno napačno odločilo, ker so bila pravna sredstva dejansko izčrpana v "formalnem" in "vsebinskem" smislu (za razlago teh izrazov glej 17 odstavek zgoraj).

31. Sodišče ponovno poudarja, da za višja nacionalna sodišča, kot je ustavno sodišče, zadostuje, ko pritožbo zavrne sprejem ali zavrže, samo sklicevanje na pravne določbe, ki urejajo ta postopek, če vprašanja, ki jih je sprožila pritožba, niso temeljnega pomena (glej, med številnimi drugimi sodnimi odločbami, *Annen proti Nemčiji*, št. 3690/10, 77. odstavek, 26. november 2015 in *Greenpeace e.V. in drugi proti Nemčiji* (sklep 18215/06, 12. maj 2009) ali nimajo nobene možnosti za uspeh (glej *Talmane proti Latviji*, št. 47938/07, 29. odstavek, 13. oktober 2016, *Burg in drugi proti Franciji* (sklep), št. 34763/02, ESČP 2003-II in *El Khalloufi proti Nizozemski* (sklep), št. 37164/17, 55. odstavek, 26. november 2019 - o kasacijskih sodiščih). Ob upoštevanju navedenega mora Sodišče ugotoviti, da odločitve nacionalnih sodišč niso pomanjkljive zaradi samovoljnosti ali kako drugače

očitno nerazumne, kar je meja pristojnosti Sodišča pri presoji, ali je bilo domače pravo pravilno tolmačeno in uporabljeno (glej na primer *Talmane*, naveden zgoraj, 31. odstavek, in *El Khalloufi* (sklep), naveden zgoraj, 55. odstavek).

32. Sodišče ugotavlja, da so bili v obravnavanem primeru argumenti pritožnika proti priznanju arbitražne odločbe ocenjeni na dveh stopnjah sodišča. V zvezi s tem sta Okrožno sodišče v Ljubljani in Vrhovno sodišče podali vsebinsko razlago. Nič ne kaže na to, da je bila ta razlaga napačna zaradi samovoljnosti ali kako drugače očitno nerazumna (primerjaj *Pavlović in drugi proti Hrvaški*, št. 13274/11, 46.–49. odstavek, 2. april 2015, in *Gheorghe proti Romuniji*, št. 19215/04, 48.–50. odstavek, 15. marec 2007). V zvezi z ugotovitvijo ustavnega sodišča, da pritožnik ni izčrpal razpoložljivih pravnih sredstev, Sodišče upošteva sodno prakso ustavnega sodišča (glej 17–19 odstavek zgoraj), ki jasno kaže, da mora pritožnik, če želi izpolniti to zahtevo, zadevne trditve vsebinsko uveljavljati pred nižjimi sodišči. Sodišče je dejansko že imelo priložnost ugotoviti, da slovensko ustavno sodišče v skladu s svojo ustaljeno prakso od pritožnikov zahteva, da domnevne kršitve ustave uveljavljajo v svojih vlogah pred nižjimi sodišči (glej SAZAS (sklep), naveden zgoraj, 26. odstavek).

33. V obravnavani zadevi je bilo v odločbi ustavnega sodišča navedeno, da pritožnik ni izčrpal razpoložljivih pravnih sredstev, ni pa posebej omenjeno, da pritožnik dejansko ni uveljavljal zadevnih pritožb v pravnih sredstvih, ki jih je uporabil. Vendar je ob upoštevanju spisa razumno domnevati, da je bila ustavna pritožba pritožnika zavržena, ker pravna sredstva niso bila "vsebinsko" izčrpana. Sodišče v zvezi s tem ugotavlja, da se pritožnik pred Vrhovnim sodiščem ni skliceval na pritožbo, da je sodišče prve stopnje ravnalo nesorazmerno ali drugače v nasprotju z ustavnimi pravicami pritožnika, ker je menilo, da njegovi argumenti ne pomenijo ugovora zoper obstoj arbitražnega sporazuma (glej 7 in 9 odstavek zgoraj). Pritožniku ni nič ni preprečevalo, da bi to vprašanje, ki je bilo osrednjega pomena za njegovo ustavno pritožbo, uveljavljal pred Vrhovnim sodiščem in tako temu dal možnost, da to vprašanje obravnava. Namesto tega je pritožnik, ki ga je zastopal usposobljen odvetnik, pred Vrhovnim sodiščem trdil, da bi moralo sodišče prve stopnje dobiti kopijo arbitražnega sporazuma na podlagi določb ZMZPP, ki - kot je že razložilo sodišče prve stopnje - v zadevi dejansko niso veljale (glej 6 in 7 odstavek zgoraj).

34. Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da zavrženje pritožnikove ustavne pritožbe zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev s strani ustavnega sodišča ni očitno nerazumno ali samovoljno. Preučiti je še treba, ali bi moralo ustavno sodišče v posebnih okoliščinah te zadeve navesti dodatne razloge za svoj sklep (glej. 20, 26 in 28 odstavek zgoraj).

35. Sodišče ugotavlja, da je bilo ustavno sodišče oproščeno obveznosti navesti obrazložitev v podporo svojim odločitvam o nesprejemljivosti zato, da bi se povečala njegova učinkovitost (glej 15 in 16 odstavek zgoraj). To je

bil vsekakor legitimen cilj. Poleg tega ugotavlja, da je v zadevi *Suhadolc proti Sloveniji* (sklep), št. 57655/08, 17. maj 2011) ugotovilo, da je pritožba glede omejene obrazložitve sklepa slovenskega ustavnega sodišča o zavrženju pritožnikove ustavne pritožbe očitno neutemeljena. V navedeni zadevi se je Sodišče sklicevalo na zgoraj navedena načela v zvezi s posebnim položajem, ki ga glede tega imajo višja nacionalna sodišča (glej 31odstavek zgoraj)

36. Sodišče v obravnavani zadevi ne vidi razloga za odstopanje od teh načel. Ugotavlja, da določbe Zakona o ustavnem sodišču glede omejene obrazložitve niso razlikovale med "formalnim" in "vsebinskim izčrpanjem" domačih pravnih sredstev (glej 13odstavek zgoraj). Ugotavlja tudi, da je bilo "vsebinsko izčrpanje" logična sestavina zahteve glede sprejemljivosti, da je treba razpoložljiva pravna sredstva uporabiti pred vložitvijo pritožbe na Ustavno sodišče (glej 17odstavek zgoraj).

37. Kar zadeva domačo sodno prakso, gradivo, predloženo Sodišču, ne zadostuje za dokaz, da je ustavno sodišče na podlagi ustaljene prakse dodatno pojasnilo zavrženje ustavnih pritožb v zadevah, ki se nanašajo na "vsebinsko neizčrpanje" (glej 17–19odstavek zgoraj). Pomembno je opozoriti, da bi se lahko senat v skladu z Zakonom o ustavnem sodišču odločil za obrazložitev v takih zadevah. Vendar je bila to izjema, ki je spadala v diskrecijsko pravico senata (glej 13odstavek zgoraj). Ob sklicevanju na zgornji sklep (glej 34odstavek zgoraj) in ob ponovni ugotovitvi, da je njegova dolžnost omejena na zagotavljanje spoštovanja obveznosti, ki so jih prevzele pogodbenice konvencije (glej *García Ruiz proti Španiji* [VS], št. 30544/96, 28. odstavek, EKČP 1999I), Sodišče nima razloga, da bi dvomilo v odločitev senata, da ne bo izvajal omenjene diskrecijske pravice in zagotovil nadaljnje razlage zavrženja ustavne pritožbe v obravnavani zadevi.

38. Glede na zgoraj navedeno Sodišče ugotavlja, da nič ne kaže na kršitev pravice, ki jo ščiti prvi odstavek 6. člena konvencije. Pritožbo je torej treba zavrniti kot očitno neutemeljeno na podlagi a točke tretjega odstavka in na podlagi četrtega odstavka 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno

*razglaš*a, da je pritožba nesprejemljiva.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano v pisni obliki 8. aprila 2021.

Hasan Bakırcı
namestnik sodnega tajnika

Aleš Pejchal
predsednik